

דרור בורשטיין אַנְטִימוֹן בעקבות מלכים ב ט

היא זוכרת את הפסוק בעל־פה והיא מצטטת אותו כמעט בלחשיה אל תוך אוזני. אני נשען אל מזוזת הדלת של המעבדה שלה. "נִבְּוֹא יְהוּא יִזְרְעֵאלָהּ, וְאִיזְבֵּל שְׁמָעָה, וְתִשָּׁם בַּפּוֹךְ עֵינֶיהָ, וְתִיטֵב אֶת רֹאשָׁהּ, וְתִשְׁקֹף בְּעַד הַחֲלוֹן." את המלה "פוך" תרגמו ללטינית, היא אומרת, כ־Stibio. סְטִיבִיו זה היסוד אַנְטִימוֹן. לכן סמלו של אנטימון זה Sb. הפירוש של המלה אנטימון זה "מתנגד לברידות." מילדותי אני קוראת בספר מלכים. והסיפור על סופה של איזבל שנים שובר אותי. למדתי בבית ספר דתי, כמון, היא אומרת לי, וכשלמדנו את פרשת יהוא ואיזבל בכיתי בכיתה. לא, לא מיד, לא בשיעור התנ"ך, אלא בשיעור שלאחר מכן, וזה היה שיעור כימיה. המורה לתנ"ך חגגה את מַפְלַת איזבל, אבל התמונה הזאת שמתוארת שם, זה פצע אותי כאילו קראתי על אחות. והתביישתי בפציעה. אתה זוכר, שכשבאים לקבור אותה מוצאים ממנה רק את הגולגולת ואת כפות הידיים והרגליים. ואז, כן. הכלבים אוכלים אותה. "וְלֹא מָצְאוּ בָּהּ כִּי אִם הַגְּלִגְלִת וְהַרְגְּלִים וְכַפּוֹת הַיָּדַיִם." המילה "בה" קשה לי מאוד, כשאני קוראת אותה אני... אני מצטערת. אתה באת בכלל לקחת משהו, מה זה היה? אה, בטח. מאה גרם אנטימון. לכן הגענו לאיזבל. רק תיזהר, אתה יודע שהוא רעיל, אנטימון גורם לדיכאון וסחרחורת, זאת עובדה. אתה חדש כאן, מחובתי להרגיש, אל תפתח את העטיפה. ואני יודעת ששנאו אותה. וכן, שהיא עשתה דברים איומים. ובכל זאת, היא התאפרה, והיא מרחה אבקת אנטימון, או פוך, מסביב לעיניים. ואז הסתרקה. והסתכלה מהחלון. וזה היה כבר הסוף. צר לי עליה יותר מאשר על יצחק בדרך לעקדה, הנה, אמרתי את זה, אני יודעת שלך אני יכולה. ושומטים אותה מהר מאוד. בא יהוא, משחו אותו זה עתה למלך, הוא מסתכל עליה, והוא אומר שלוש מילים, "מי אתי, מי?" ומהחלון, מאחוריה, יוצאים שניים-שלושה סריסים נאמנים למלכתם, היא מכירה אותם שנים, הם לה כמו משפחה וחברים, והוא אומר להם מלה אחת: "שְׁמָטוּהָ." לא דַּחְפוּהָ, לא הרגוהָ, אלא שְׁמָטוּהָ. כלומר הם כבר החזיקו אותה מחוץ לחלון, באוויר. והיה צריך רק לפתוח את האצבעות ולשמוט. היא היתה כבר אבודה לגמרי, אבודה לגמרי, אבודה. כל הגברים והסריסים מסביב, מעליה ומתחתיה, והיא, באוויר, עם השיער המסורק היפה השחור

שלה, אישה אחת בודדה בעולם, ועם האנטימון מסביב לעיניים, והיא יפה מאוד, והיא רואה את השמים, הם מחזיקים אותה ופניה למעלה, היא לא נאבקת כבר, אם היא תתפתל היא עלולה ליפול. והוא אומר להם לשמוט, וזהו. איך מרגישים בשניות האחרונות של החיים? ואז הוא דוהר קדימה עם הסוס ורומס אותה בפרסות. כי כנראה לא מתה מהחבטה. היא התאפרה והסתרקה לכבודו, והוא פורע את זה בפרסות סוס. האנטימון מושך אותה כמו משקולת אל האדמה, העיניים חוזרות אל האדמה, היא מתהפכת, השמים בגבה עכשיו, הראש צולל כבר. אני יודעת שהיא עשתה דברים איומים, כן. אבל גם אני עשיתי דברים. וגם אני מתנגדת לבדידות. אני בודדה ואני מתנגדת לזה, אני נגד זה, זה כל כך מופרך? אני מסתרקת ויושבת על אדן החלון ומסתכלת לרחוב. אני עובדת כאן עם אנטימון לכן מדי פעם אני נזכרת בבית הספר הדתי ובאיזבל. שמעתי שאומרים עלי שאני מערבבת חומרים כאן במעבדה ומורחת או בולעת כדי להישאר יפה. אבל זה לא נכון, אמי היתה כזאת וגם אמה. יפות עד גיל שמונים. זה עונש שכזה, היופי. גם בבית ספר הדתי שנאו אותי. בהדרגה הגוף נפער מכל המבטים, מכל הרצונות של כל מי שרואה. אני עובדת כאן כבר שש שנים על אנטימון, אנחנו מפתחים סגסוגת לתעשיית הדפוס. אותיות של אנטימון, בדיל ועופרת. אומרים "דפוס עופרת" אבל אי-אפשר להדפיס עם אותיות עופרת טהורה, העופרת רכה מדי, אותיות עופרת יישחקו ויתעוותו. חייבים להוסיף בדיל ואנטימון כדי לחזק את האותיות. אומרים שבעוד כמה שנים המחשבים החדשים האלה יחליפו את דפוס העופרת וכל המחקר שלי ירד לטמיון. ישליכו את האותיות ויתיכו. חבל, פיתחתי אותיות קשות וחזקות, הוספתי עוד מרכיב, אבל זה סוד. אתה מביט בי ואני רואה איך שאתה רוצה את כל היופי שלי לעצמך, אתה רוצה לגעת לי בגוף, וזה מובן לי, אתה מתוכנת לזה כבר, אבל אני לא יכולה לתת לך אותו. לא, לא לך ולא לאף אחד אחר. למדתי משהו מסיפור איזבל. "מי אתי מי?" הוא שואל, והסריסים שומטים אותה בלי להסס, אחרי שנים שאכלו משולחנה, מיד הם מזהים לאן נושבת הרוח החדשה, והוא שומטים אותה מהחלון, וכשהיא פוגעת באדמה הם כבר בפנים, בוזים את תכשיטיה ותולשים דפים מאוירים מהספרים כדי לתלות על הקירות בתור תמונות. כמו בהילוך איטי היא נופלת, עלה יבש אל אגם כמעט קפוא בחורף שראיתי פעם, זה היה מזמן. אבי לקח אותי, ואז השאיר אותי שם והלך לאיזה זמן. היא עדיין יפה מאוד. יפה ביופי זר. היא היתה פְּנִיקִית, והם לא אהבו את זה כאן בישראל. הרוח מעיפה את שערה השחור הארוך, ורגליה היפות מתגלות לראשונה

כשראשה נמשך למטה כמו עוגן של ברזל. היא נעצרת רגע באוויר, אני חושבת על הנפילה כמו מגורד שחקים, לא כמו בציורים האלה שמראים בניין נמוך. אני רואה אותה עוצרת באוויר, כמו מקרוב מאוד, רואה את עיניה ההפוכות, אגמים רואים של אנטימון, על רקע השמים הבהירים. הוא נרדם בתוך סירה, והסירה נסחפה, לקח לו זמן לחזור. זה עמק יזרעאל, אני גדלתי לא רחוק משם. שדה יעקב, מושב דתי. הפה שלה אדום, ואני רוצה לנשק אותה, ככה, כשהיא כל כך חסרת מגן, תלויה באוויר, הפה ככה שמוט, לא, לא בצעקה, היא לא צועקת, היא שמוטה לגמרי שם, אני רוצה ליפול יחד איתה כמו בצניחה חופשית, שמתחבקים בה ואומרים הכל לזאת שלצדך, שם באוויר החסימה הנוראית נפרצת, ואומרים. אבל אני יודעת שאם אתקרב אליה לנשק אותה היא תיאחו בי ותגרור אותי איתה למטה, ולכן אני נשארת בחלון שלי ומניחה לה להמשיך ליפול לבד. אני שומעת את הסוס דוהר ומתקרב, ואז אני חוזרת למעבדה וסוגרת את החלון וניגשת אל הכלב ומרימה אותו אלי. וגם קליעים, היא אומרת, ופתאום היא מחבקת אותי, אבל רק לרגע מהיר מאוד, וגם זה לאות פרידה, גם מה שאתם קוראים "קליעי עופרת" זה לא עופרת טהורה. גם בקליעים יש אנטימון. אם לא היה בהם את זה, היא נפרדת ממני ליד הדלת הכבדה בבת אחת וחוזרת למעבדה שלה, משאירה אותי לבד במסדרון, בוקה בטרקתה, הם לא היו הורגים כל כך.